

ת"ד 6903/06 - מדינת ישראל נגד איבטה שילקרוט

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 15-06-6903 מדינת ישראל נ' שילקרוט
בפני כבוד השופט ניאל מהנא

מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות
תעבורה י-ם ע"י ב"כ עו"ד איל סמואל
המאשימה

נגד
איבטה שילקרוט ע"י ב"כ עו"ד יוני שנייאור
הנאשמה

הכרעת דין

האישום

.1. כנגד הנאשמה הוגש כתוב אישום המיחס לה את העבירות הבאות:

סטייה מנטייב הנטיעה, עבירה על תקונה 40(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה");

חבלה של ממש, עבירה על סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש, התשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה")];

נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה;
התנהגות הגורמת נזק, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

עובדות כתוב האישום

.2. על פי המתוואר בכתב האישום, ביום 19.03.15 בסמוך לשעה 13:45 נהגה הנאשמה רכב פרטי תוכרת מזדה ונסעה בכביש 1 מכיוון צומת מחנה ישן לכיוון מחלף אדומים.

.3. בהגיעו לק"מ 74 בכביש 1 סטתה הנאשמת עם רכבה ימינה ופגעה עם חיות רכבה ברכב פרטי

תוצרת פיאט שהיota באוthe העת בשול ימין (להלן: "התאונה").

4. כתוצאה מההתאונה נגרמו נזקים לשני כלי הרכב ולנהג הרכב המעוורב נגרמו חבלות של ממש (להלן: "המעורב"). הנאשמת נפגעה עצמה ונזקקה לטיפול רפואי.
5. נטען בכתב האישום כי הנאשمت נהגה בrelsנות בך שגרמה לתאונה ולנזקם.

תשובה הנאשمة

6. הנאשמת כפраה באחריותה לתאונה וטענה כי התאונה הייתה בנתיב הימני ולא בשולים כפי שטעונת המאשימה. בנוסף, הנאשמת טענה לנורם זר מערוב ובהקשר זה הפנתה לפסק דין אלכסנדר קפלון ת.ד 2005/05 בימ"ש לתעבורה בנצרת. לאור תשובה הנאשמת קבעתי את התקיק לשמיית הראות בפני.

הריאות

7. **מטעם המאשימה** העידו העדים הבאים:
יוסף בוקשLER, עד ראייה שנסע בנתיב הימני, אחרי רכב הנאשמת ובכוון נסיעתה. בהתאם להודעתו במשטרה שנגבתה ביום 07.04.15 הוא הבחן ברכב המעוורב "שעמד בשול הימני והנהג היה מחוץ לרכב עם מכסה מנוע ... פתוח" (ת/1, ש' 6-12); העד טען כי הרכב המעוורב "היה בשול הימני עם כל הרכב ואז פתאום רأיתי שהמזהה 2 שלפני סוטה ימינה לשול והיה בום חזק. המזהה פגע בו מאחור עם חזית שלא והעיפה אותו לתעלת מימין" (ת/1, ש' 13-18). עדותו בבית המשפט ציין העד כי הוא לא זכר מעבר למה שמסר בחקירה במשטרה. הוא העיד כי הוא היה למרחק של 40-50 מטר מרכב הנאשמת וראה את התרחשויות התאונה.

- איציק טיבי**, עד ראייה שנסע ברכבו בנתיב השמאלי לפני רכב הנאשמת שנסע בנתיב הימני והבחן ברכב המעוורב בשול הדרך. בהתאם להודעתו שנגבתה במשטרה ביום 01.04.15, הוא מסר כי "יוסי חבר שלי היה לידיו בנתיב הימני ואני בנתיב השמאלי ולפני יוסי נסעה רכב פרטி מזהה 2 בה הייתה נהגת לבדה. אחרי הצומת של מhana יש לי סיבוב שמאלה אני עברתי את יוסי ואת המזהה שהיתה לפני. בשלב הזה רأיתי רכב פרטி פיאט לבן שעמד בשול ימין והὴנגן בדיק נכנס לרכב למושב הנהג. אני זכר שבדיק הנהג של הפיאט פתח את הדלת ונכנס לרכב המשכתי עוד קדימה וכבר יש כביש ישר, גם במקומ שהפיאט עמד היה קטע ישר. פתאום שמעתי מכח חזקה מאחור הסתכלי לאהור וראיתי 2 כלי רכב מסתחררים בכביש" (ת/2, ש' 3-14). עדותו בבית המשפט ציין העד כי הוא הבחן בהנג המעוורב נכנס לרכב (עמ' 8, ש' 11-12).

- רס"ב אליל דוד**, הבחן אשר ערך ד"ח בוחן (ת/3); סקיצה (ת/4); תרשימים (ת/5); ולוח צלומים (ת/6) (להלן: "הבחן המשטרתי");

בהתאם לד"ח הבחן מבדיקת כלי הרכב עולה כי היו תקנים עובי לתאונה ומבדיקת מקום התאונה עולה כי המקום פתוח, תקין ומקום התאונה ממוקם לאחר עקומה שמאלה בכיוון נסיעת הרכבים. שדה הראייה על פי בדיקת הבחן הוא 150 מטר.

המאשריה הגישה בהסכמה את המסמכים הבאים:

הודעה שנגבהה מהנאשפת ביום 22.03.15 (ת/7); דוח פועל שער השוטר יוסי לוי (ת/8); ומסמכים רפואיים (ת/9).

8. **מטעם הנאשפת העידה הנאשפת עצמה; והוגש עותק מסמך שנערך על ידי סנ"כ מאיר אור, רם"ד ת.ד את"ן "בדיקה כשל צמיג אחורי ת.ד - הפקת לקחים הנחיתת מדור ת.ד 11/2004".**

גדר המחלוקת

9. אין מחלוקת, כי הרכב הנאשפת סטה מנתיב הנסיעה ופגע עם חיזתו ברכב המעורב מאחור כאשר זה עמד בשול הדרכן מימין.

בהתאם למතואר בכתב האישום, הרכב הנאשפת סטה מנתיבו ימינה ופגע ברכב המעורב שהיה בשול הדרכן. אמנם הנאשפת בכפiorתה טענה כי הרכב המעורב היה בנתיב הימני ולא בשוליים אולם, טענה זו מניחה על ידי הנאשפת בסיכוןיה ומכאן, אני קובע כי הרכב המעורב עמד בשול הדרכן עובדה שלא נסתירה ואף אוששה בעדויות עדי הראה שננסעו באותה עת בכיוון נסיעת הנאשפת, וכן במצב הבוחן המשטרתי.

10. המחלוקת מתמקדת בשאלת האם גורם זר מתרבות היה הגורם לתאונה. כאמור, האם כשל בצמיג ברכב הנאשפת היה הגורם לסתיה ולגרימת התאונה. אם התשובה לכך חיובית אז נדרש לשאלת האם באוותן ונסיבות התאונה הייתה "בלתי נמנעת" כתענת הנאשפת, או שמא מדובר בכשל שאינו מוביל בהכרח למסקנה כי התאונה הייתה "בלתי נמנעת".

בהקשר זה יצוין, כי "התאונה בלתי נמנעת" היא זו, אשר שום ראיית הנולד, ושום אמצעי זהירות, שאפשר לצפות להם באופן מסוים מאדם רגיל ובר דעת, לא היו מונעים אותה (ראה: ע"א 318/62 **אוליאן נ. גריינשטיין** פ"ד יז 1442; ע"א 169/77 **שורץ נ. ליברמן** פ"ד לב (3) 561).

אדון להלן בכלל הטענות לפי סדרם.

דין והכרעה

כל הדרך - נהג שטחו מנתיבו חזקה שהתרשל

11. נקבע בפסיכה שسطית נהג מנתיב נסיעתו יש בה משומ הוכחה לכואורה לרשותנו נהיגתו. "אין טבעה של מכוון להחליק על גבי הכביש מלאיה. לכואורה, מצביעת ההחלה על אי נקיות אמצעי זהירות נאותים מצד הנהג" (ע"א 446/82 **בלגשוולי (בר-ריס) נ' אלגבארין**, פ"ד מב(2) 737).

12.(IF: 07.06.93):
יפים לעניינו דברי בית המשפט ע"פ (ו-מ) 1713/93 **בוקובה נ' מ"י** (פורסם בנבו, 93):

"אכן אין בהחלה על הכביש כשלעצמה כדי להוכיח רשות, אולם אין להשוות החלוקת למעבר לצידו השני של הכביש והתהפקות הצד שמאל של הכביש. נהיגה כדין ובזהירות הרואה היא בצדיו הימני של הכביש, וזאת מעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראייה לכואורת בדבר נהיגת שלא בדרך זהירה. החובה

להוכיח את האשמה מעיל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאלי, כפי שארע כאן, נוצרת הוכחה לכואורה לנוהga חסרת זהירות. בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנואשם (חובבה מס' 2 בבדרי השופט אגרנט (כתוארו אז) בע"פ 28/49, זרקה נ. היועץ המשפטי, פד"י ד', 504, 523). הנואשם מצידו יכול להציג עדות מטעמו הסותרת את הראייה לכואורה של נהיגה בלתי זהירה, בנגדוד **לכל כיוון ואופן מותרים**"

13. עתה, מוטל על הנואשם הנTEL להוכיח כי לא התרשלה אלא גורם אחר שלא בשליטתה הוא זה שגרם לסתיה.

14. מהו הנTEL הראייתי המוטל על הנואשם בנסיבות דן. בית המשפט קבע כי: "**שאלת המפתח** הנה, אפוא, האם עליה בידי המערער **לבקווע סדק**, ولو ברמה של ספק סביר, במסקנה הנסיביתית, לפיה תאונת הדרכים **שבה היה מעורב, נגרמה בשל התרשלותו**" (ע"פ (ו-מ) 9006/05 יIRON ב' מ"י (פורסם בנבו, 17.04.05).

לאור האמור, על הנואשם הנTEL להוכיח ولو ברמה של ספק סביר, כי התאונה נגרמה לא בשל רשלנות שנייתן לייחס לה.

טענת הכשל בזמן כגורם מתערב - נTEL הראייה על הטוען

15. במקרה דן, יש לבחון האם היה גורם זר מתערב בטענת הנואשם; קרי: האם הייתה תקלת בזמן שגרמה להתרחשות התאונה שאיןה קשורה בנואשם.

16. בכלל, על המאשימה מוטל הנTEL להוכיח את המioxס לנואשם ברמה הנדרשת במשפט פלילי. לעומת זאת ספק סביר (ראה: י' קדמי על הראיות, חלק רביעי, מהדורה תש"ע- 2009, עמ' 1648). במקרה דן, כאשר הנואשם טוענת לכך טכני שגרם לסתית רכבה ימינה והתנגשותו ברכב אחר שעמד על השול, מוטל על כתפיה הנTEL לשכנע כי לא בשל חוסר זהירותה ואופן נהיגתה התרחש הדבר, אלא בשל גורם אחר שאינו קשור בה (ראה: ע"א 110/78 ספייאשווili נ. מור פ"ד לד (2) 589).

17. כאמור, על הנואשם לעורר ספק סביר כך שיצביע על אפשרות ממשית ומתקבלת על הדעת, המוגנת בחומר הראיות, לסייע לסתית הרכב מנטיבו.

18. כבר עתה אצ"י, כי לא מצאתי שהנאשם הצליחה לנטווע ספק סביר בגרסת המאשימה שהאחריות לתאונה וلتוצאותיה רובצת על כתפיה.

19. לאחר שבחןתי את הראיות, לא מצאתי ממש בגרסתה של הנואשם, כי היה כשל בזמן שגרם להתרחשות התאונה. יתרה מזאת, מגרסת הנואשם עצמה ועל פי העדויות שבתיק לא עולה כי הייתה תקלת כלשהי בזמן טרם התרחשות התאונה כפי שiosoבר להלן.

20. הבחן המשטרתי ציין בדו"ח הבחן תחת הקורתת "נזקם שנתגלו בעת המבחן לרכב כתוצאה

מהתאונה "גלאן קדמי ימני חסר אויר ללא קרעם חישוק עקום, נזוק כתוצאה מההתאונה ומההתגשות בין כלי הרכב" וכן תחת הכתובת "ממצאים ומשמעותם", בין היתר, כי "נמצא שובל נזלים עד גלאן קדמי ימני של רכב 1 (רכב הנאשמת - נ.מ) ועליו סימן צמיג שמצוין על הצלב בצמיג כתוצאה מההתאונה".

.21. הבוחן המשטרתי ציין במסמךתו בדו"ח הבוחן כי מבחן כתלי הרכב עולה כי היו תקנים עבור לתאונה. הבוחן המשטרתי ציין כי מהממצאים בתיק זה עולה כי הנאשמת התגשה ברכב המעורב שהיא בשול ימין וזאת מחריצים, סימן גירה של הצמיג שנמצא בשול ימין ושברי זכוכית בריכוז גדול שנשברו מרכב המעורב ולאחר מכן חזרה לכוון נתיב ימין עד שנענצהה בנתיב שמאל. בסופו של דבר הגיע הבוחן המשטרתי למסקנה כי הנאשמת סטה ימינה ופגעה ברכב המעורב שהיא בשול ימין והוא הגורם לתאונה.

.22. בעדותו בית המשפט נשאל הבוחן המשטרתי האם הוא מצא גלאן ימני קדמי מפוצץ לאחר התאונה והשיב כי "**לא מפוצץ אלא חסר אויר. ללא קרעם כיאנט עקום**" (עמ' 9, ש' 21-22).

.23. הבוחן המשטרתי אישר כי הוא לא פירק את הצמיג ולא נבדקו החלקים הפנימיים של הצמיג (עמ' 9, ש' 23-2 וcie 5). כאשר התבקש להתייחס לחובה שחלה במקרה שמנצאה צמיג ללא אויר הסביר כי במקרה דנן "היה נזק גדול בחזית צד ימין של המאוזדה פגעה בחלק אחורי שמאלית של פיאט. הנזק במאוזדה נכנס פנימה בחלק ימין לשמאלו קדימה 0.8 מטר צד שמאל, בעקבות הנזק שנגרם לרכב הגלגל התעקל וירד ממנו אויר. אם כשל הגלגל לפני התאונה הייתה מוצא סימנים ואפשר לראות בתמונות" (עמ' 10, ש' 1-3).

כלומר, אם היה כשל בצמיג שארע לפני התאונה ניתן היה לראות סימנים על הכביש כתוצאה מנסיעת הרכב על צמיג לא תקין עוד לפני הפגיעה ברכב המעורב. אולם בעניינו חסר אויר בצמיג היה כתוצאה מהפגיעה ברכב המעורב ולא כתוצאה של כשל בצמיג.

עדותו של הבוחן המשטרתי בהקשר זה מהימנה עלי. אמן צודק הסניגור כי על פי ההנחיות במקרה שבו נתגללה צמיג חסר אויר יש לפרקו ולשלוח למומחה לצמיגים מטעם מדור ת.ד במחלקת התנועה (נ/1, סעיף 16). וכן היה מוטב שהבוחן המשטרתי ישלח את הצמיג לבדיקה, על מנת שאיסוף הממצאים והראיות יהיה מקיים ומלא. אולם, במקרה דנן, הבוחן המשטרתי בחר את הצמיג ולא מצא לנכון לעשות כן. אני מסכים עם החלטת הבוחן המשטרתי משמעו שלא היו סימנים לכשל לפני הפגיעה כי אז אין צורך במשלוח הצמיג לבדיקת מומחה. המומחה מסר כי נעשתה בדיקה בעין של הצמיג במקום התאונה, והוא נמצא שלם, פרט למקום שבו הטעקם החישוק ויצא האויר.

בנסיבות אלה לא מצאתי כי נפל פגם בחקירה התאונה, בכל הקשור לעבודת הבוחן המשטרתי שהחליט שלא לשלוח את הצמיג לבדיקת מומחה.

.24. **יפים לעניינו דברי בית המשפט המחויז ב חיפה ת.פ 1012/97 מדינת ישראל נ' עאס אליאס**
(פורסם בנובו, 00.03.26) -

"ההגנה מטיצה במאשימה ובמשטרה טענות מדוע לא נעשו בדיקות מעבה של הצמיג. אין יסוד לטענות אלה. הבוחן שוכנע שיציאת האוורן מן הצמיג לא הייתה עליל הסטייה אלא תוצאה התאונה. הוא בדק את הצמיג ומצא הסבר הגיוני שמקורו בתאונה מדוע יצא האוורן מן הצמיג. בנסיבות אלה, יכול היה הנאשם, אם סביר שיש לסתיה הסבר הגיוני שיוכל לנוקתו, לעשות את הבדיקה בעצמו. הנאשם בחר שלא לעשות כן. לפיכך, אני דוחה את טענת ההגנה כי היה נקי בצמיג והוא גרם לסתיה".

וגם דברי בית המשפט העליון בע"פ 14/1826 רשות דוד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.08.2014) "בטענות המערערת על אודות מחדי חקירה אין כדי לפגום במסקנה המרשיעה. אך אין לכך ולא להתעלם מן המחדל שבהימנעות מבדיקה צמיג עגלת רכב המשא. מוטב היה לבדוק התנועה לשloh את הצמיג לבדיקה, על מנת שאיסוף הממצאים והראיות יהיה מקיף ומלא. עם זאת, סבורני כי אין במחדל זה כדי לסייע לערערת. הלכה היא כי אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזכותו של הנאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת האשמה (ראו למשל: ע"פ 8447/2006 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012); ע"פ 6040/2005 אלנבררי נ' מדינת ישראל (9.8.2006); רע"פ 2132/2011 ארץ נ' מדינת ישראל (20.3.2011)). ממאגר הראות הכלול בעניין דן, מתאפשרת תמונה מלאה באשר לאופן התרחשויות התאונה. בוחן התנועה נשאל לגבי ממצאי הפגיעה בצמיג עגלת רכב המשא וספק הסבר ברור באשר לאופן התרחשותה. בית המשפט המחויז מצא כי בוחן התנועה ביצע את מלאכתו ללא זאת, בהקפדה ובヰסודות. עוד נקבע כאמור כי הימנעות של בוחן התנועה משחזר התאונה בנסיבות עדין הראיה, אינה פוגמת בריאות המרשייעות. אך, אין בפוגמים שצווינו כדי לערער את התשתיית הראייתית המבוססת את הרשות המערערת מעבר לספק סביר".

(ראו גם: עפ 7161/06 ניבידל אליהו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.12.2006); וכן ערעור שהוגש על כך בבית המשפט העליון ונדחה רע"פ 92/07 אליהו ניבידל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.08.2007); וגם: תד 20/02/2011 מדינת ישראל נ' יורן בן תפיק גוש (פורסם בנבו, 03.12.2011)).

25. אציג כי למרות שהרכב הוחזר לנשאתת לאחר התאונה היא לא דאגה לבדוק את הרכב באמצעות מומחה מטעמה על מנת לסתור טענת המומחה שלא היה כשל בצמיג. יער כי הטענה בדבר כשל בצמיג עלתה מפי הסניגור רק במהלך הדיון בבית המשפט והנאשאתת לא הזירה כשל כלשהו ברכב לא במהלך חקירתה במשטרה ואף לא במהלך עדותה בבית המשפט.

26. יתרה מזאת, גרסת הנאשאתת עצמה כאמור אין בה בכדי לעורר ספק כלשהו כי הייתה תקללה בצמיג.

בחקירה במשטרה ציינה הנאשאתת כי היא ביצעה עקיפה של רכב שנסע לפניה וכאשר חזרה לנטייב הימני פגעה ברכב המערוב "נסעתי לנטייב ימני מתוך שני נתיבים בכוון נסעתי, לפני נסע רכב, הוא נסע לאט יחסית עקפתית אותו משמאלי, אחרי נסענו מכוניות התחלתי לחזור לנטייב הימני, שזרתתי לנטייב הימני אני פגעה ברכב שעמד מאחור צד שמאל של הרכב, ...". (ת/7, ש' 5-7). כאמור, הנאשאתת ביצעה עקיפה של רכב ובזרתתה לנטייב הנסיעה סטה ימינה לשול הדריך ופגעה ברכב המערוב. כאמור, אין מדובר בנהג שנסע במסלול נסיעתו, ובתווך מסלול זה, לפתע, סטה לשול הדריך והתנגש ברכב אחר.

עוד ציינה הנואשת כי רכבה היה תקין מבחינה מכנית כולל הגה ובלמים (ת/7, ש' 10). כאשר נשאלת הנואשת האם התאונה נגרמה עקב תקלת ברכב שלה והאם הרגישה שרכבה מ Abed שליטה לפני התאונה היא השיבה ברוב הגנותה בשלילה "רכבי לא איבד שליטה לפני התאונה. לא הרגשתי ליקוי ברכב, לא בהגה ולא בבלמים" (ת/7, ש' 14-15).

בהתאם לgresתה היא כלל לא הבדיקה ברכב המעורב שעמד בצד הדרך עד שפוגעה בו "אני ראיתי אותו כבר שנכנסתי בו, אני מניחת שהוא עמד לפחות כאשר חלקו על הכביש אחריו ופגעתי בו בחלק האחורי מצד שמאל, ולא היה כל משולש או סימן שהרכב עומד..." (ת/7, ש' 13-12); ובהמשך: "... הרכב שעמד בולט לנטייה הנסיעה, זה מה שאני חשבתי שהיה, אני ראיתי אותו בשנייה לקרה ההתגשות לחצתי על הברקס, איך שעברתי לנטייה הימני הוא היה מולי" (ת/7, ש' 22-23).

כאשר נשאלת הנואשת מדוע לא הבדיקה בו גם בהנחה שהוא בולט לככיש. היא הסבירה כי בסיום ביצוע העקיפה כאשר רצתה לחזור לנטייה הנסיעה היא התמקדה במבט במראה על מנת לבדוק את מצב התנוועה בנטייה הנסיעה מאחוריה "כאשר רציתי לחזור לנטייה מבטיה היה מופנה למראה, כדי לראות שהנטיב פנוי" (ת/7, ש' 16-17).

גם בעדותה בבית המשפט ציינה כי היא ביצעה עקיפה של רכב שנסע לפניה באירוע ועת חזרה לנטייה הנסיעה היא פגעה ברכב המעורב בו לא הבדיקה לפני כן (עמ' 13, ש' 5-11).

הנאשת חזרה בעדותה בבית המשפט וציינה כי בעת חזרתה לנטייה הנסיעה בתום ביצוע העקיפה היא התרכזה במבט במראה לצורך בחינת התנוועה מאחור בנטייה הנסיעה הימני ולא שמה ליבה לרכב המעורב שהוא בשולחן לפניה "הסתכלתי קדימה לראות שהנטיב פנוי ומסתכלת אחורה ועוברת נטייה כנראה שהרכב בולט החוצה כי נכנסתי לחלק שמאלי שלו אולי היה עיקול לא זכרת" (עמ' 13, ש' 17-19) ובהמשך: "ראיתי אותו שנייה לפניו לחצתי ברקס. ולא הצלחתי" (עמ' 13, ש' 22).

הנאשת אף שללה כל טענה כי רכבה איבד שליטה טרם התאונה - ולטענה לא היה שוני בהיגתה ואף לא הרגישה דבר חריג ברכבה.

27. הנואשת לא הצבעה על כשל כלשהו ברכבה וגם לא על כשל ספציפי בצמיג, מלבד השערות הסניגור המלומד לגבי כשל בצמיג לא היה להשערות אלה בסיס עובדתי ואף מעבר לכך הם נסתרו בעדותה של הנואשת עצמה. הנואשת חזרה בעדותה בבית המשפט וציינה כי הרכב היה תקין וכי עבר טסט במועד (עמ' 15, ש' 1-2).

معدותה של הנואשת עולה כי התאונה התרחשה עקב רשלנותה שכן היא ביצעה עקיפה של רכב שנסע לפניה ועת חזרה לנטייה הנסיעה היא הייתה מרוכזת במבט במראה על מנת לבדוק את מצב התנוועה המגיעה מאחוריה ולא שמה ליבה למצב הכביש לפנים.

28. כאמור, לא עלה בידי הנואשת לעורר ספק סביר בגורסת המאשימה. אין על המאשימה לשולול כל ספק, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר הוא בספק תיאורתי גרידא. "**מערכת משפט תקינה לא תוכל להתחשב בספקות שאין מתחייבם אלא פלפול ריק**" (ע"פ 29/79 סלמאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2), 118).

בנסיבות אלו, לא מצאתי כי העובדה שהצמיג לא נשלח לבדיקה אצל מומחה יש בה בכך לעורר ספק שמא תקלה בצמיג היא הגורם לתאונת שכן הנאשمت עצמה טוענת כי לא איבדה שליטה ברכב וכי למעשה היא לא הבחינה ברכב המעורב שנמצא בשול הדרך עד לרגע שפגעה בו.

בשים לב שדעת הרأיה של הנאשמת היה 150 מטר לפנים, אין ספק שהיא על הנאשمة לראות את הרכב המעורב, והעובדה שהסתירה שלא הייתה רציפה עד לפגיעה ברכב המעורב, מעיד הדבר על רשלנות מצדיה שהפנתה מבטה למראה על מנת לבדוק מצב התנועה מאחור וזנחה את תשומת ליבה למצב התנועה מלפנים.

לאור כל האמור לעיל, הנאשמת לא הצליחה לעורר ספק ביחס לאיימתה המיוחסת לה ובקשר זה יש לקבוע כי המאשימה הוכיחה את האשמה המיוחסת לה מעבר לכל ספק ועל כן, אני מרושע אותה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

כללו של דבר, אני מרושע את הנאשמת בכל העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"א סיון תשע"ח, 04 יוני 2018, במעמד הצדדים.